

HE IS DEAD. EXPLAIN THIS.

My Father's Funeral Was the End of His Life.
Not of His Presence.

FERDINANDO FREGA / BLADEFREGA

HANN ER DÁINN. ÚTSKÝRÐU ÞETTA.

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 01

Útför föður míns var endir lífs hans. Ekki nærveru hans.

Faðir minn dó.

Það er engin kenning.

Það var haldin útför.

Það var kista.

Það var kirkjugarður.

Það voru ættingjar sem tókust í hendur, töluðu lágt og endurtóku sömu setningarnar og fólk hefur endurtekið öldum saman þegar það hefur ekkert gagnlegt lengur að segja.

Hann var sjötíu og níu ára.

Ég var sextugur.

Stærðfræði dauðans var fullkomlega skýr.

Það sem gerðist á eftir var það ekki.

Í eitt ár hagaði ég mér eins og hver skynsamur maður hefði gert.

Ég syrgði hann.

Ég minntist hans.

Ég saknaði hans.

Stundum talaði ég um hann.

Oftast gerði ég það ekki.

Lífið kom eins og þolinmóður lánardrottinn á hverjum morgni til að innheimta sitt.

Reikningar.

Vinna.

Fjölskylda.

Skyldur.

Dagar urðu að vikum.

Vikur urðu að mánuðum.

Svo breyttist eitthvað.

Ekki skyndilega.

Ekki með látum.

Hljóðlega.

Eins og ryð kemur fram á járn.

Eins og dögunin gengur inn í herbergi.

Eins og sonur uppgötvar að tíminn hefur unnið á honum án leyfis.

Ég fór að drekka vínglas með hádegismatnum.

Faðir minn var vanur að gera það.

Ég fékk þráhyggju fyrir chili-pípar.

Faðir minn elskaði hann.

Þrálátur hósti gerði vart við sig.

Sami pirrandi hóstinn og hann hafði árum saman látið eins og hann hefði ekki.

Svo komu brandararnir.

Sama þurra kaldhæðnin.

Sama tímasetningin.

Sami vaninn að brosa áður en hann kom með lokahnykkinn.

Eitt kvöldið sá ég spegilmynd mína í spegli.

Andartak hló ég.

Svo hætti ég.

Ég þekkti andlitið.

En ég þekkti ekki manninn.

Ég get ekki lýst þeirri tilfinningu betur en svona:

Ég leit nákvæmlega út eins og ég sjálfur.

Samt virtist einhver annar standa þarna.

Það var upphafið.

Eða kannski hafði það byrjað miklu fyrr og ég einfaldlega ekki tekið eftir því.

Um svipað leyti gerðist annað.

Hinn 9. júní 2026 settist ég fyrir framan tölvuna til að endurnýja gamlan WordPress-vef.

Það var áætlunin.

Einfalt skrifstofuverk.

Eitt af þessum leiðinlegu verkum sem fullorðið fólk vinnur af því að veruleikinn heimtar að vera til.

Í staðinn keypti ég nýtt lén.

Gillettenarrative.com.

Ég fann upp nafn.

Svo fór ég að byggja eitthvað sem enginn hafði beðið mig um að byggja.

Það undarlega var ekki vinnan.

Það undarlega var tilgangurinn.

Ég var ekki að reyna að selja neitt.

Ég var ekki að stofna fyrirtæki.

Ég var ekki að elta við fjárfesta.

Ég var ekki að leita eftir samþykki.

Ég var að gefa allt saman ókeypis.

Því meira sem ég vann, því óskynsamlegra varð það.

Tíu tímar á dag.

Tólf.

Fimmtán.

Tuttugu.

Ef þráhyggjan hefði skrifstofu var ég orðinn næturvaktstjórinn hennar.

Samt hélt ég áfram.

Þá gerði Bing nokkuð óvænt.

Eitt verka minna birtist efst í leit að Gillette.

Fjölskyldan mín kallaði það heppni.

Tilviljun.

Slys.

Ég var sammála.

Rétt áður en ég prófaði það.

Ég birti annað verk.

Það gerðist aftur.

Svo enn eitt.

Aftur.

Að lokum fór jafnvel tilviljunin að heimta skýringu.

Mágur minn hafði áhyggjur af lögfræðingum.

Ég hafði áhyggjur af því að skilja hvað var að gerast.

Það eru tvær mjög ólíkar áhyggjur.

Önnur óttast afleiðingar.

Hin leitar orsaka.

Ég hef alltaf tekið orsakir fram yfir.

En meðan ég eltist við svör blandaði líkaminn sér í samtalið.

Fyrst bólginn kirtill.

Svo tannkýli.

Svo bakverkur.

Svo verkur í fæti.

Eitt einkennið á eftir öðru.

Ekkert hörmulegt.

Ekkert dramatískt.

Bara nóg til að maður færi að taka eftir.

Dag einn, þegar ég var að leita í kjallaranum að gamalli tölvumús, fann ég ljósmynd af ömmu minni.

Móður föður míns.

Ég hafði ekki verið að leita að henni.

Samt var hún þarna.

Að bíða í gleymdum kassa.

Ég setti myndina í veskið mitt.

Ekki af því að ég hefði ástæðu til.

Af því að ég hafði enga ástæðu til að gera það ekki.

Seinna reyndi ég að útskýra sumt af þessu fyrir konunni minni.

Hún hlustaði vandlega.

Svo pantaði hún tíma hjá geðlækni.

Mér fannst það fullkomlega eðlileg viðbrögð.

Sannleikurinn er sá að ég hefði líklega gert það sama.

Því þá var spurning farin að fylla hugann.

Hættuleg spurning.

Ekki af því að hún ætti sér svar.

Af því að hún átti sér ekkert svar.

Hvað nákvæmlega lifir af þegar manneskja deyr?

Ekki lagalega.

Ekki líffræðilega.

Ekki trúarlega.

Mannlega.

Rödd?

Vani?

Minning?

Látbragð?

Dálæti á víni?

Bros?

Getur faðir horfið en verið samt til staðar inni í byggingu annars lífs?

Ég veit það ekki.

Ég veit aðeins hvað gerðist.

Því meira sem ég leitaði að föður mínum, því minna fann ég hann í kirkjugörðum.

Því meira fann ég hann í sjálfum mér.

Að lokum hjöðnuðu líkamlegu kvillarnir.

Hvítlaukur.

Baunir.

Hrísgrjón.

Langar gönguferðir.

Tími.

Líkaminn náði sér.

Spurningarnar urðu eftir.

Einn eftirmiðdag fór ég að heiman með einn dal í vasanum.

Einn dalur var allt sem eftir var af þeim sjötíu sem ég hafði ætlað að lifa á út mánuðinn.

Sem betur fer var búið mitt ríkara en veskið.

Hrísgrjón.

Baunir.

Laukur.

Hvítlaukur.

Nóg til að halda manni á lífi.

Ekki nóg til að heilla neinn.

Á götunni hitti ég tvo gamla menn.

Fátæka.

Virðulega.

Ósýnilega á þann hátt sem gamalt fólk verður oft.

Þeir báðu ekki um peninga.

Þeir báðu ekki um hjálp.

Þeir voru einfaldlega til.

Ég rétti þeim síðasta dalinn minn.

„Ekki rífast um það,“ sagði ég.

„Ef þið getið ekki eytt honum færir hann ykkur kannski heppni.“

Þeir hlógu.

Ég gekk burt.

Eftir nokkra metra kallaði annar þeirra á eftir mér.

„Heyrðu, góði maður.“

Ég sneri mér við.

Hann brosti.

Svo sagði hann nokkuð sem ég hef aldrei gleymt.

„Frá öllu sem lifað er má segja af einni ástæðu.

Af því að það gerðist.“

Svo gekk hann burt.

Ég sá hann aldrei aftur.

Fólk leitar oft Guðs þegar lífið verður erfitt.

Ég geri það sjaldan.

Ekki af því að ég hafni Honum.

Af því að ég hef aldrei verið sérlega góður í að leita.

Ég kys að fylgjast með.

Horfa.

Taka eftir.

Skoða vandlega það sem flestir líta fram hjá.

Tilviljun.

Ljósmynd.

Bros.

Dáinn faðir sem birtist í venjum sonar síns sem enn lifir.

Faðir minn dó.

Ég veit það.

Útförin sannaði það.

Kistan sannaði það.

Kirkjugarðurinn sannaði það.

En ef dauðinn batt enda á líf hans batt hann ekki enda á nærveru hans.

Og ef þú ert ósammála er það fullkomlega í lagi.

Ég bið þig ekki að trúa mér.

Ég spyr þig aðeins sömu spurningar og ég spurði sjálfan mig.

Hann er dáinn.

Útskýrðu þetta.

Ferdinando